

“Čutim težo Dela in božjo moč”

20. aprila 1994 je bil msgr. Echevarría izvoljen in s strani svetega očeta potrjen kot prelat Opus Dei. Povzemamo odlomek iz pogovora, ki ga je istega leta napravila Pilar Urbano.

2. Apr. 2013

Kje ste se rodili, kakšna je bila vaša družina ...?

Rodil sem se v Madridu, ulica Fortuny, 14. junija 1932. Moj oče je bil inženir, profesor na Šoli

industrijskega inženirstva. Ker se nobeden izmed otrok ni odločil za inženirsko pot, je hotel tja usmeriti mene ... z mislijo na moje izobraževanje je celo napisal knjigo. Vendar je bila meni bolj všeč humanistika. Oče mi je pomagal pri učenju matematike. In pri vsakem problemu, mi je razložil tri ali štiri načine, kako ga je mogoče rešiti. Prav zaradi tega pretiravanja se mi je matematika uprla. In sem se odločil za pravo.

Da bi postali odvetnik?

Ne. Hotel sem biti borzni posrednik kot moj dedek, da bi služil denar in dobro živel. Nato je v moje življenje vstopil Bog in sem spremenil svoje načrte: tukaj, v Rimu, sem študiral kanonsko pravo na Angelikumu in civilno pravo na Lateranski univerzi, oboje z diplomom in doktoratom.

Koliko bratov in sester vas je bilo?

Lahko bi nas bilo enajst, vendar se nas je rodilo samo osem. Sedaj sem najmlajši izmed sedmih, ki še živimo. Moja družina prihaja iz kraja Guipúzcoa, vendar so se že stari starši naselili v Madridu.

Kako ste spoznali Delo?

Imel sem bratranca, ki je bil član Opus Dei, vendar se nikdar nisem pozanimal, da bi ga o tem vprašal. V reviji *Catolicismo* je bil leta 1944 objavljen članek o prvih treh članih Opus Dei — inženirjih —, ki so bili posvečeni v duhovnike. Neki prijatelj je leta 1948 pri sebi doma slučajno videl tisto revijo in jo pokazal nam, družbi šestih ali sedmih prijateljev. To je bilo nekaj novega in mojim prijateljem je vzbudilo precej pozornosti. Meni pa v resnici ne. Neko nedeljo popoldne, 6. junija, smo bili namenjeni v kino. Moj prijatelj me je poklical po telefonu in mi predlagal spremembo načrta: “Ali bi

šel obiskat študentski dom *Diego de León*, da izvemo, kaj je Opus Dei? In tako se nas je vseh šest odpravilo tja. Lepo so nas sprejeli. Ne v skupini, ampak se je vsak lahko pogovoril z enim od članov Dela in vprašal, kar nas je zanimalo. Ko smo šli od tam, sem imel v žepu novo podobico inženirja iz Opus Dei z imenom Isidoro Zorzano, čigar postopek za beatifikacijo se je ravno začel. Zdel se mi je privlačen "laiški svetnik", ki bi ga bilo mogoče posnemati. To je bilo na predvečer smrti mojega očeta. Pripravljali nam je družinsko letovanje v San Sebastianu, ko ga je zadela kap. Ker nam novice niso sporočili naenkrat, ampak so nam rekli, da je v zelo težkem stanju, se spominjam, da sem molil zanj z Isidorovo podobico.

Tisto poletje smo ostali v Madridu. Nikoli prej ni bilo tako. In to mi je dalo priložnost, da sem obiskoval center Dela, ki se je nahajal — še eno

naključje! — na isti ulici, kjer smo stanovali: družina Echevarría se je bila vrnila v Españoletu. In “Españoletu” je bilo ime stanovanja za mlade, kjer so mi vedno, kadar sem prišel mimo, dali kakšno majhno domače opravilo: brušenje starih stolov, da bi jih nato prebarvali; pomoč pri opremljanju stanovanja; kakšno mizarsko popravilo ... Všeč mi je bilo, ker sem se počutil koristnega in so z mano ravnali kot z nekom, ki lahko kaj stori za druge. Dne 8. septembra sem zaprošil za sprejem v Delo. Star sem bil 16 let.

Kaj pa vas je pritegnilo?

Veselo vzdušje: študirali in delali so kot nori, vendar so bili zelo veseli. To, da se lahko nekdo brez spremembe stanú posvečuje s svojim poklicem. Ter neizmerno obzorje možnosti, da lahko Kristusa prineseš mnogim ljudem. Že od malega sem

bil zelo družaben in mi je bilo všeč imeti številne in dobre prijatelje.

Kako ste spoznali ustanovitelja Opus Dei?

Oče je živel v Rimu od leta 1946, vendar je razmeroma pogosto prihajal v Španijo. Med enim izmed teh potovanj, novembra 1948, so nas povabili na srečanje z njim v *Diego de León*. Čut za sinovstvo do človeka, ki je v Delu Oče, je bistvena značilnost karizme poklicanosti v Opus Dei. Brez da bi me k temu kdo nagovarjal, sem si želel spoznati Očeta. Ob koncu tistega srečanja — bilo nas je kakšnih petintrideset — se je Oče obrnil k trem, ki smo se vključili pred nedavnim, in nam predlagal, da gremo tistega popoldneva obiskat *Molinoviejo*, dom za srečanja in duhovne vaje na podeželju blizu Segovie.

Usedli smo se v nek star Vauxhall. Zadaaj je sedel Oče. Jaz sem si spredaj

še z nekom delil sedež. Vozil je dr. Odón Moles. Med vožnjo smo počeli vse mogoče: klepetali smo, peli, se smejali, molili ... Oče nam je govoril o neštetih apostolskih dejavnostih, ki naj bi jih Delo uresničilo na vseh koncih sveta in ki čakajo na nas. S svojim baritonskim glasom, značilnim in dobro moduliranim, je pel ulične pesmi, pesmi o ljubezni, ki jih je namenjal Bogu: "Imam ljubezen, ki me navdaja z veseljem ..." Zbijal je šale: ko se je za ovinkom zarisala kakšna stara, grda, zanikrna kočica, nam je dejal: Poglejte! ... To je *Molinoviejo!*" Parkrat smo mu nasedli. Ah, torej, meni je bilo slabo, bruhal sem ... in ker sem bil v črnem zaradi žalovanja za mojim očetom, sem se dodobra umazal. Pomagal mi je, da sem se očistil in premagal kočljivost situacije, naročil je, naj se vozimo z odprtim oknom, čeprav je bil november, in mi izkazal toliko ljubeznivosti, da sem se zares počutil kot ob predobrem očetu.

V *Molinoviejo* smo šli pogledat samotno kapelico in kapelo v hiši. Nekaj študentov pod vodstvom nekega študenta umetnosti jo je ravno opremljalo. Na lesena naslonjala sedežev so vrezali nekaj marijanskih vzklikov, vzetih iz litanij. Name je naredila vtis nežnost in silnost Očetove ljubezni do Device Marije: ko jih je bral, jih je izgovarjal drugega za drugim s toplim in donečim glasom, kakor da bi izražal poklon ljubljeni ženski. To je bilo hkrati zelo rahločutno in zelo silno, zelo duhovno in zelo možato. Čutiti je bilo, da ob izgovarjanju tistih besed Oče moli.

Pilar Urbano. Época.